



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 30. Decembris. De ingressu pastorum in locum ubi natus est Dominus.
Cum simplicibus sermocinatio eius, seu familiaris communicatio. Prov. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

DIE XXX. DECEMBRIS.
DE INGRESSU PASTORVM
IN LOCVM, VBI NATVS EST DOMINVS

*In venerunt Mariam, & Ioseph, & Infantem positum
in præsepio. Videntes autem cognoverunt de ver-
bo quod dictum erat illis, de puero
hoc. Luc. 2.*

VERITAS PRACTICA.

Cum simplicibus sermocinatio eius, seu fami-
liaris communicatio. *Prov. 3.*

*RATIO EST. Quia his se potissimum commu-
nicat Christus, qui se illi totos subijciunt.
Sed simplices sic se, inter alios, Christo subijci-
unt.*

*Ergo & His maxime se Christus communicat.
Quod certè est ad Simpliciteris commenda-
tionem, ac vitij oppositi detestationem illu-
strissimum, & maxime necessarium.*

I. PUNCTUM.

S tibi mirum fuit Pastores præ multis a-
liis vocatos & missos ab Angelis ad vi-
sendum Dominum? magis adhuc mi-
randum apparet, quod illi locum ingres-
si ubi reclinatus erat Infans in præsepio, statim
agnoverunt illum esse Salvatorem & Chri-
stum Dominum, quem Judæi expectabant, &
qualem Angeli nunciaverant. Quam multa
dubiam hanc illis fidem poterant facere! Quis
facile crederet talem Regem nasci ex tam pau-
pere matre, ut non haberet ubi eum reclinaret,
nisi in præsepio. Quis nisi bene persuasus puta-
ret eum Salvatorem aliorum qui necessaria vi-
tæ vix haberet? Quod si Angeli suum illum Re-
gem agnoscunt, cur ei non ministrant; Cur non
transferunt in nobiliorem & commodiorem
locum; Cur non convocant universum mun-

dum ad eum adorandum? Cur non saltem Ju-
dæos omnes, aut certè cur non præcipuos? Cur
potius pastores, viros simplices à quibus coli
non est ita magnificum & regium, sicut à viris
principibus;

Hæc & similia poterant sibi pastores obji-
cere, atque à credendo retardari; sed nihil hor-
rum occurrit: statim ut vident oculis corpo-
reus puerum, vident oculis mentis Salvatorem
& Christum: Nihil contra discurrunt animo,
nihil ratiocinantur adversum, nihil opponunt
contrarium. Ita se illis intimè & plenè com-
municat Verbum illud infans, ut intus loqua-
tur, intus sermocinetur, intus dicat quod olim
per Prophetam: *Ego ipse qui loquebar, ecce ad-
sum. Erant illi scilicet simplices animo & dociles* *Is. 52.*
biles Dei, quos Christus maxime diligit, qui- *Ioan. 6.*
*buscum sermocinatio eius, & familiaris com-
municatio.*

Admirare, & adora hanc divinam Sapien-
tiam & Bonitatem: Tum ut videas manifeste
quàm sit universim certa Veritas, quæ ex *Prov. 3.*
verbiis proponitur modo consideranda, ex-
pende primam illam Rationis allatæ partem,
quæ dicitur Christum se his maxime commu-
nicare qui se illi totos subijciunt, id est, intelle-
ctu, & voluntate. Nam cum ex iis quæ com-
municat, multa sint quæ superent humanam
intellectum, & quibus etiam naturalis volun-
tas repugnat: certè nisi quis subijciat illi hanc
duplicem animifacultatem, non est aptus tantæ
familiaritati. *Vade post me satana, scanda-* *Matth. 16.*
lino

lum es mihi, quia non sapis ea qua, Dei sunt, sed ea qua hominum. Hæc si dicta sunt illi viro qui Christo contradicebat in re tam nova & propè incredibili, qualis erat eius futura passio: quid dicitur illi qui repugnat Domino in aliis que à communi sensu minus distant. O homo tu quis es, qui respondeas Deo. VAE qui contradicit fictori suo, testa de samis terra; nunquid dicitur lutum figulo suo, quid facis?

Rom. 9.
If. 45.

II. PUNCTUM.

Sed simplices sic se Christo subjiciunt, intellectu & voluntate.

In hoc enim proprie est simplicitas animi, ut sicut parvulus, non reluctetur, non repugnet, simpliciter credat & faciat quod cognoverit à Domino revelatum & ordinatum. Quod precipio tibi, hoc tantum facito. Domino, ait Moyses, nec addas quicquam nec minuas. Hoc verè est esse simplicem; Atque hinc dicitur in proverbiiis: Abominabile Domino cor prævium, & voluntas eius in iis qui simpliciter ambulant; Quia hi scilicet sese illi subjiciunt. Hoc disertè S. Joannes Chrysostomus allata similitudine parvulorum: Etiam si, inquit, Regina cum diademate atque purpura parvulis offeratur, non præponunt eam matris, licet pannosa; sic se simplices divinæ fidei & providentiæ totos adducunt, ut licet humilia & abjecta proponantur ad credendum, vel faciendum, iis potius acquiescant quam quæ mundus jactat & offert. Gloria nostra hæc est, inquit Apostolus, testimonium conscientia nostra; quod in simplicitate cordis, & sinceritate Dei, & non in sapientia carnali, sed in gratia Dei, conversati sumus, in hoc mundo.

Deut. 11.

Prov. 11.

Hom. 63.
in Matth.

2. Cor. 1.

Rom. 8.

If. 1.

Iob. 5.

L. 6. Mor.
c. 12.

Posse in è ita loquitur quid impedit? quid contra, se opponit? prudentia illa scilicet carnis que mors est; sapientia illa carnis, qua inimica est Deo. Legi enim Dei non est subiecta, nec enim potest: ait idem Apostolus; unde illud vè propheticum: Vix qui sapientes estis in oculis vestris, & coram vobis in iustis prudentes: Nec minus tremendum illud quod est à Jobum: Qui apprehendit sapientiam in astutia eorum, & consilium pravorum dissipat: per diem incurrant tenebras, & quasi in nocte, sic palpabunt in meridie. Quæ diceretur, sua ipsi sapientia de sapientia sua ipsi si luce cæcantur, dum se volunt regere contra Deum, suis ipsi consiliis reguntur contra seipsos. Quod sanctus Gregorius variis illustrat exemptis. Tu a seipso discere, quam ma-

le tibi cesserit, quoties à Christo discesseris.

III. PUNCTUM.

Pater ergo quam verè dictum sit à Sapiente: Abominatio Domini est omnis illusor, & cum simplicibus igitur sermocinari dicitur, quia de supernis mysteriis illorum mentes radio sus visitationis illuminas, quos nulla umbra a simplicitatis obscurat. Et factus Hieronymus, Sermocinatio inquit, Domini, cum simplicibus est, quia illos cælestis sapientia secretis illustrat, quos terreni fastus ac dupliciatis nihil habere considerat. Hinc etiam dicit, abscondisti hæc à sapientibus, & revelasti ea parvulis.

Pro 30.

3. 4. pass.
Admō. 12.

In Prov.

Matth. 13.

Denique quid apertius ad rem nostram quæ quod ipsa proclamatur Sapientia: Sentire de Domino in bonitate, & in simplicitate cordis quærite illum, quoniam invenitur ab his qui non tentant illum: apparet autem eis qui fidem habent in illum: per versa enim cogitationes separant à Deo, probata autem virtus corripit insipientes, quoniam in malevolam animam non introibit sapientia, nec habitabis in corpore subdito peccatis. Spiritus enim sanctus disciplina effugiet fictum.

Sap. 12.

Hinc te agnosce, vix unquam fareberis fictum & simulatum: sed nonne agnoscis te aliquidando & sapius in oratione desertum à Deo, & in mediis versari tenebris, ubi alij clara luce fruuntur? Unde hoc putas? Audi iterum Sapientem; Quoniam accessisti maligne ad Dominum, & cor tuum plenum est dolo & fallacia, fingis te sæpe velle quod non vis, nec velle quod vis. Atque illud ipsum si posses, ipsi Deo affingeres. O plenus omni dolo & fallacia, sicut diaboli, mimice omnis iustitia, non desinis pervertere vias Domini rectas. Et nunc ecce manus Domini super te, & eris cæcæ, non videns solem usque ad tempus. Hæc ad dolosum Apostolus.

Ecclesi 1.

Act. 13.

Deprime magis ac magis cor tuum, ne se nimis offerat, ne tibi nimis credat.

Ecclesi 2.

Vide Verbo, Simplicitas. Prudentia.